

MDr, NOS Jazzgeschiedenis 197. 13 april 1944 werden in New York Cit opnamen gemaakt van Billy Eckstine with the DeLuxe All Stars. De Band was ontstaan door de ontmoeting in het orkest van Earl Hines van vooruitstrevende musici, het was op dat moment nog een studio-orkest, najaar '44 zou het een 'working band' worden. Dit is de plaat-formatie: Dizzy Gillespie, Freddie Webster, Shorty McConnell en Al Killian-trompetten. Trummy Young, Claude Jones en Howard Scot trombones. Budd Johnson en Jimmy Powell-alt, Wardell Gray en Thomas Crump-tenor, Rudy Rutherford-baritonsaxofoon. Clyde Hart-piano, Connie Wainwright-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Shadow Wilson-drums. Zanger Billy Eckstine stond voor het orkest, maar Dizzy Gillespie was de eigenlijke leider, de 'musical director', de MD. En Gillespie schreef het merendeel van de arrangementen. In het derde en laatste stuk van deze session horen we de introductie die op alleen piano ~~gevoerd zou worden~~ gespeeld zou worden bij de Dizzy Gillespie/Charlie Parker-session van 29 februari 1945 voor "All the things you are". Dit is "Good jelly blues".

plaat 1

Billy Eckstine with the DeLuxe All Stars: Good jelly blues (Billy B/2 - 2:53 - Ember FA 2010 Eckstine
"Good jelly blues", Billy Eckstine with the DeLuxe All Stars voor het merk DeLuxe in New York City, 13 april 1944. In het najaar ging het orkest zijn eigenlijke bestaan leiden, en de bezetting verschilde aanzienlijk van die op de plaat omdat nogal wat musici uit de Earl Hines band naar die van Eckstine kwamen. Zo bijvoorbeeld Charlie Parker. Maar die was alweer weg toen het orkest zijn eerste platen-session deed, ~~voor~~^{opnieuw} voor DeLuxe. Maar Hines' tweede pianiste die ook een van de zangeressen was, Sarah Vaughan, was er nog wel, ook Dizzy Gillespie die nog dezelfde maand ontslag nam en opgevolgd werd, op zijn advies, door Fats Navarro. Dit was de bezetting op die 5e december 1944. 4 trompetten: Dizzy Gillespie, Shorty McConnell, Gail Brockman en Boonie Hazel. 4 trombones: Gerald Valentine, Chips Outcalt, Taswell Baird en Howard Scott. 2 altsaxofoons: John Jackson en Bill Frazier, 2 tenoren: Dexter Gordon en Gene Ammons, de bariton: Leo Parker. In de ritmesectie: John Malachi-piano, Connie Wainwright-gitaar, Tommy Potter-bas, Art Blakey-drums

Vier van de zes stukken waren ballads waarin het eigenlijke belang van deze band voor de ontwikkeling van de jazz niet of nauwelijks te horen is. Ik bedoel: dit orkest staat niet op de grens van Swing en Bebop, de band was er overheen - alleen de ritmesectie met gitaar deed nog wat aan het Swing-tijdperk denken, niet drummer Blakey als we hem horen achter de tenoren in het meest significante stuk van de session: "Blowing the blues away".

plaat 1 Billy Eckstine a/h Orchestra: Blowin' the blues away (Eckstine, Valentine)
A/1 - 3:03 - idem

John Malachi-piano, Billy Eckstine-zang, Gene Ammons en Dexter Gordon-tenorsaxofoons in een stijl vanuit Lester Young naar Bebop, en tenslotte trompettist Dizzy Gillespie, waren de solisten in "Blowin' the blues away", muziek van Gerald Valentine, trombonist van de band, die Dizzy Gillespie als arrangeur en musical director zou opvolgen. John Jackson is de altsaxofonist in dit stuk van John Malachi: "Opus X".

plaat 1 Billy Eckstine a/h Orchestra: Opus X (John Malachi)
B/3 - 2:37 - idem

Altsaxofonist John Jackson in "Opus X" van John Malachi, die 10 jaar later de vaste begeleider zou worden van de zangeres van 't orkest, Sarah Vaughan. Bij deze eerste session van de Eckstine band was ze in één stuk te horen. Muziek Gerald Valentine, tekst George Treadwell "I'll wait and pray".

plaat 1 Billy Eckstine a/h Orchestra: I'll wait and pray (Valentine, Treadwell)
A/5 - 2:41 - idem

Sarah Vaughan, 20 jaar oud want geboren op 27 maart 1924, in haar plaat-première, "I'll wait and pray", 5 december 1944 voor DeLuxe in New York City bij Billy Eckstine and his Orchestra. De echo-put was er later bij-gemixed. Nog diezelfde maand december liet Dizzy Gillespie aan criticus/promotor/producer Leonard Feather een demonstratieplaat horen van Sarah Vaughan, als gevolg daarvan op oudejaarsdag een session voor Continental, de eerste op naam van de zangeres zelf. Dizzy Gillespie leidde de begeleidingsgroep waarin Aaron Sachs-klarinet, Georgie Auld-tenorsaxofoon, Leonard Feather-piano, Chuck Wayne-electrische gitaar, Jack Lesberg-bas, Morey Feld-drums. Naast Gillespie was Wayne de enige modernist, al bij het tweede stuk gaf Feather op omdat hij Gillespie's accoorden niet kon volgen, zodat die zelf maar piano speelde wanneer hij trompet geblazen had. Dat tweede stuk was een ballad van Gillespie: "Love was just an interlude".

- plaat 2 Sarah Vaughan: Love was just an interlude (D.Gillespie)
B/voorlaatste - 2:32 - Musidisc 30 CV 1201
"Love was just an interlude", ook wel alleen "Interlude" genoemd,
kort daarna bekend geworden als Dizzy Gillespie's "A night in Tunisia". Sarah Vaughan deed ook een blues: "No smokes".
- plaat 2 Sarah Vaughan: No smokes (L.Sanderson)
B/3 - 2:18 - idem
"No smokes" was het derde stuk van de session, Nummer vier en
laatst: "East of the sun".
- plaat 2 Sarah Vaughan: East of the sun (Bowman)
B/1 - 2:48 - idem
"East of the sun", laatste song bij Sarah Vaughan's eerste eigen platen-session, in New York City voor Continental, 31 december 1944.
Dizzy Gillespie-trompet en piano, leider en arrangeur, Aaron Sachs-klarinet, Georgie Auld-tenorsaxofoon, Chuck Wayne-electrische gitaar, Jack Lesberg-bas, Morey Feld-drums. Sarah Lois Vaughan, geboren in Newark, New Jersey, pianiste en organiste, later ook zangeres en muzikaal uiteindelijk opgegroeid tussen de eerste Beboppers, zou zich tot de grote moderne jazzzangeres ontwikkelen en we horen daar t.z.t. van - volgende keer de toen regerende koningin, Billie Holiday. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 197, MdR.

0 0 0 0 0

NA 111 736

26:02

opn 17.8.83